

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ד - חלק י"ט

קונטרס 709

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

א.

חזון הבעל שם טוב הקדוש זי"ע אשר הזה על

מנהיגי הדור האחרון

**בעיקבתא דמשיחא יהיו רבי"ס כארבה לרוב – הם יעכבו את
הגאולה – יגרמו פירוד לבבות ושנאת חנם ומדות רעות –
מאוד – צריך לדקדק אם הרבי הוא משורש רחמנים, או
משורש פרה ראש ולענה**

כתב בספר הקדוש אוצר החיים (בחומש היכל הברכה) להגה"ק
מקאמרנא וצללה"ה פרשת תצא מצות שליח הקן וז"ל: ומעתה
תדעו אחיי, שעיקר השמירה בפה עליון ותחתון, ולא כמו שנתפשט מנהג
הרע שבכל פנה ובכל עיר ועיר יש רבי, ומי שהוא מכת של רבי זה מדבר
סרה ופוער פיו לבלתי חק על רבי שבעיר אחרת.

שמעתי ממורי וחמי שהיה תלמיד מובהק מרבינו הקדוש הצדיק
מוה"ר יחיאל מיכל מזלאטשוב שפעם אחת נסע מרן אלוקי
קודש קדשים אור שבעת הימים רבינו ישראל בעל שם טוב על הדרך
והלך אל היער להתפלל מנחה, וראו התלמידים שמכה ראשו מאוד
באילן וצועק ובוכה צעקות משונות ובכיה רבה והמה ראו כן תמהו
ושאלו פה קדוש מה זה ועל מה זה, והשיב שצפה ברוח קדשו על
הדורות שיהיו סמוכים למשיח וראה שיהיו רביים כארבה לרוב והם
הם יעכבו את הגאולה מלשלה האם מעל הבנים בכללות, ופשוט כי
גורם פירוד לבבות ושנאת חנם ואינו מלמד להסרים למשמעתו מדות
מוצות וישרות ודרכי עבודה, ובפרט חלילה לדבר סרה נגד איזה צדיק
או גדול הדור או אפילו על שום בר ישראל המוחזק במצוות, והם
מלמדים בהיפך לעשות חוכא וטילולא מכל מי שאינו נוסע לרבי שלו,
וזה גורם פירוד לבבות ושנאת חנם ואריכות הגלות, ומאוד צריך לדקדק
בדור הרע הזה מענין התדבקות הצדיקים, אף על פי שהזהרתי כמה

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשיתם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הזהר והערב רב

פעמים לדבק עצמו בצדיק הדור כי זה כל האדם ובלבד שיהיה באמת ובלב תמים כדי לקבל מלכות שמים, וצדיק הדור מעלה נפשו להאיר בהארה נפלאה בתורה ומצוות, כמו שראינו בעינינו פעולות נסיעות אל הצדיקים, אבל בדור הרע הזה מאוד צריך לשמור נפשו, כי הרבה נוסעים כי בהפקירא ניחא לו לפרוק ממנו עול תורה ומצוות, וכיוון שמקבל שם חסיד ועזות פנים, אז פורק עול תורה ומצוות לגמרי, ולכן תדקדק מאוד מעין נסיעה אם הרבי משורש בני ישראל רחמנים או משורש פורה ראש ולענה, ותשמור פיך מלדבר סרה אם לא על מפורסם ברשעו, ואל תאשים אותי שדברתי עד כה מה שאין דרכי, כי כך נצמיותי בחלום הלילה, עכלה"ק.

ב.

**נבואת הבעל שם טוב הנ"ל בנוסח אחר: יהיו
הרבה רבי"ס רמאים כמו עלי האילנות - הסימוך
להכיר צדיק אמת אם גזהר משקר עד קצה
האחרון - צריך תפלה הרבה להנצל ממנהיג
שקר**

מהרה"ק ר' ירחמיאל מפרשיסחא זי"ע

שומר נפשות חסידיו מיד רשעים יצילם, פירוש קדוש אחד דהנה מי שנוסע לאיזה צדיק הוא צריך לתהות על קנקנו בשבע חקירות ובשבע בדיקות אם הוא צדיק אמת, ובפרט בעיקבתא דמשיחא אשר כבר ניבא הבעל שם טוב הק' זי"ע בעת שהלך עם תלמידיו בדרך והיה שם הרבה אילנות אשר היו ממולאין בעלין הרבה אשר לא יוכל לספר והכה הבעל שם טוב הקדוש זי"ע את ראשו באילנות, ושאלו לו תלמידיו למה הוא עושה כן, והשיב הקדוש שתדעו שבעיקבתא דמשיחא יהיה

ומשום כף אומרים הלל גמור
והלל שאינו גמור בפסח, כנגד
מצה שלמה ומצה פרוסה.

ואומרים מרור, על שם ו'
שנפרד מה', וזה גרם לה
שנמררו את חזיהם, הוא מרור
והיא מרה. והו שכתוב קראן לי
מרה פי המר שד"י לי, בעבודה
קשה בקשיא, בחמר, בקל
וחמר, בין אמות העולם.

ומי גרם זה? י' מן שד"י, הרשם
של הברית, שנתן משה בערב
רב, משום כף ירד משה
מדרגתו. זהו שכתוב לך רד פי
שחת עמך, עמך ולא עמי, ועל
ידו עתידה השכינה להתיחד עם
הקדוש ברוך הוא. משום שהוא
הפריד אותם, הוא צריך ליחד
אותם, לתמן במה שחטא. קמו
כל החברים ונשקו אותו,
ואמרו: אם לא באנו לעולם
אלא לשמע את זה - די.

השביעי בנצוח, שהוא נצח
ישראל, ועליו נאמר וגם נצח
ישראל לא ישקר, ועליו נאמר
למנצח על אילת השחר, למנצח
על השמינית. מי השמינית?
הוד, והוא נצח עליה.

השמיני בהודאה, ובו היה
משבח דוד הודו ליהו"ה, וזה
הוד ודאי, למנצח הודו, בהם
רמוזים נצח והוד, והם נסים,
ובו שבח משה אז, זהו שכתוב
אז ישיר משה, משום שהוא הוד
שנתן למשה, אז תקרא ויהו"ה
יענה, והוא שמונה ימי מילה,
ואחריו ברית שהוא יסוד צדיק
העולם, ובו התגלה י' של מילה,
עשירי לעשר ספירות, וההוד
הוא שמונה ימי התנפה,
לארבעה ועשרים ימים, שהם
ברוך שם כבוד מלכותו לעולם

גמור בפסח, לקבל מצה שלימה ומצה
פרוסה.

ואמרין מרור, על שם ו' דאתפרש מן ה',
ודא גרים לון דוימררו את חזיהם,
איהו מרור ואיהי מרה, הדא הוא דכתיב (רות
א כ) קראן לי מרה פי המר שד"י לי, בעבודה
קשה בקשיא, בחמר בקל וחמר, בין אומין
דעלמא.

ומאן גרים דא, י' מן שד"י רשימו דברית,
דיהיב משה בערב רב, בגין דא נחית
משה מדרגיה, הדא הוא דכתיב (שמות לב ז) לך
רד פי שחת עמך, עמך ולא עמי, ועל ידיה
עתידה שכינתא ליחדא עם קודשא בריך הוא,
בגין דאיהו אפריש לון, צריך ליחדא לון,
לתקנא במה דחאב, קמו כלהו חבריא ונשקו
ליה, ואמרו אי לא אתינא לעלמא אלא
למשמע דא די.

שביעאה בנצוח דאיהו נצח ישראל, ועליה
אתמר (שמואל א טו כט) וגם נצח ישראל
לא ישקר, ועליה אתמר (תהלים כב א) למנצח על
אילת השחר, למנצח על השמינית (שם יב
כ) מאן שמינית הוד, ואיהו נצח עליה.

תמינאה בהודאה, וביה הוה משבח דוד
הודו ליי', ודא הוד ודאי, למנצח
הודו, בהון רמיזין נצח והוד, ואינון נסין,
וביה שבח משה אז, הדא הוא דכתיב (שמות טו
א) אז ישיר משה, בגין דאיהו הוד דיהיב
למשה, (ישעיה נח ז) אז תקרא ויני' יענה, ואיהו
תמינא יומין דמילה, ובתריה ברית דאיהו יסוד
צדיקא דעלמא, וביה אתגליא י' (דף כט
א"ד) דמילה, עשיראה לעשר ספירן, ואיהו
הוד תמינא יומי דחנופה, לארבעה ועשרין
יומין, דאינון ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, ומיד דעלה זית טרף

בפיה, שרֵיא כ"ה על ישרָאל בכסלו, וְאֵלֶיךָ אֵינֹן כ"ה אֲתוֹן דִּיחֻדָּא, דְּאֵינֹן שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וְגוֹמַר, וְדָא אֵיהוּ חֲנוּכָּה חֲנִי"ו כ"ה.

אֲבָרְ נַצַּח אֲתַמַּר בֵּיהּ (בראשית ח ד) וְתַנַּח הַתִּיבָה בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי, בְּגִין דְּנַצַּח בֵּיהּ רְמִיז נַח צְדִיק, וּבֵיהּ וְהַמִּים גָּבְרוּ מְאֹד (שם ז יט), כַּד לֹא נִטְרִין יִשְׂרָאֵל בְּרִית מִלְּהָ מִתְגַּבְּרִין אוֹמִין דְּעֵלְמָא דְּאֵינֹן הַמִּים הַזְּדוֹנִים, וְכַד נִטְרִין לֵיהּ אֲתַמַּר בַּהוֹן (שם ח ה) וְהַמִּים הָיוּ הַלוֹף וְחָסוֹר, עַד הַחֲדָשׁ הָעֲשִׂירִי דָא י' דְּמִלְּהָ, דְּאֵיהִי מַלְכוּת, עֲשִׂירָאָה לְעֶשֶׂר סְפִירִין.

וְיַעֲקֹב בַּהֵיא יִרְכָא אֲתַמַּר בֵּיהּ (שם לב לב) וְהוּא צוֹלַע עַל יִרְכּוֹ, דְּפָרַח מִנִּיהּ י', וְאֲשַׁתָּאָר עַקֵּב, וְרִזָּא דְּמִלְּהָ הוּא יִשׁוּפְךָ רֵאשׁ וְאַתָּה תִּשׁוּפְנֵי עַקֵּב (שם ג טו), כַּד אֲשַׁתְּלִימַת סוּפָה בִּירְךָ דִּילְהָ, אֲתַמַּר בְּעַקֵּב (שם לג יח) וַיֵּבֵא יַעֲקֹב שְׁלָם, וְיַעֲקֹב וְדָאִי אֵיהוּ דִּיּוֹקְנָא דְּעַמּוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא מִסְטָרָא דְּלָבָר, וְהָא מְשָׁה תַמְן הָוָה, אֲלָא מִסְטָרָא דְּלָגָאוּ הָוָה, דָּא מְגוּפָא, וְדָא מְנַשְׁמַתָּא, וּבְגִין דָּא תְרִין יִרְכִין דְּעַמּוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא שְׁלָם אֵינֹן נַצַּח וְהוּד.

וּמַתִּי יְהִיָּה עַמּוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא שְׁלָם, כַּד אֲתַחֲבַר בְּשַׁכְּנִיתָא, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב (שם יז) וְיַעֲקֹב נָסַע סְכַתָּה וַיִּבֶן לוֹ בַּיִת, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב (שם ב כב) וַיִּבֶן יִי' אֱלֹהִיִּם אֶת הַצֵּלַע, בַּהֵוּא זְמַנָּא דְּאֲתַחֲבַר עֲמָה, וַיֵּבֵא יַעֲקֹב שְׁלָם (שם לג יח), בַּהֵוּא זְמַנָּא תַהָא סוּפָה שְׁלִימַתָּא, כ"ו ה"ס, יֵאֵהוּדָנָה י'.

קָם רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, אַבָּא אַבָּא, אֲמַאי אֲתַמַּר בְּיוֹמָא קַדְמָאָה דְּסַפּוּת, וּלְקַחְתָּם לְכֶם בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר (ויקרא כג ג), אָמַר לֵיהּ בְּרִי מְאֵנִי קָרְבָא בִּימִינָא נְטִלִין לוֹן, וּבְאַלְיִן הָרֵאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר? אָמַר לוֹ: בְּנִי, אֶת כְּלֵי הַקָּרֵב נוֹטְלִים

וְעַד, וּמִיד שְׁעֵלָה זֵית טָרְף בְּפִיהּ, שׁוֹרָה כ"ה על יִשְׂרָאֵל כ"ה בְּכַסְלוֹ, וְאֵלוּ הֵם כ"ה אוֹתִיּוֹת הַיְחִיד, שְׁהֵם שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וְגוֹמַר, וְזָה הוּא חֲנוּכָּה, חֲנִי"ו כ"ה.

אֲבָרְ בְּנַצַּח נְאָמַר וְתַנַּח הַתִּבָּה בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי, מִשׁוּם שְׁנַצַּח בּוֹ רְמִיז נַח צְדִיק, וּבוֹ וְהַמִּים גָּבְרוּ מְאֹד, כְּשֵׁלֵא שׁוּמְרִים יִשְׂרָאֵל בְּרִית מִלְּהָ, מִתְגַּבְּרִים אֲמוֹת הָעוֹלָם, שְׁהֵם הַמִּים הַזְּדוֹנִים, וּכְשֵׁשׁוּמְרִים אוֹתוֹ, נְאָמַר בְּהֵם וְהַמִּים הָיוּ הַלוֹף וְחָסוֹר, עַד הַחֲדָשׁ הָעֲשִׂירִי, זֵה י' שָׁל מִלְּהָ, שְׁהִיא מַלְכוּת, הָעֲשִׂירִית לְעֶשֶׂר סְפִירוֹת.

וְיַעֲקֹב בְּאוֹתָהּ יִרְךָ נְאָמַר בּוֹ, וְהוּא צוֹלַע עַל יִרְכּוֹ, שְׁפָרַחָה מִמֶּנּוּ י', וְנִשְׂאָר עַקֵּב, וְסוּד הַדְּבָר - הוּא יִשׁוּפְךָ רֵאשׁ וְאַתָּה תִּשׁוּפְנֵי עַקֵּב. כְּשֵׁשׁנְלָמָה סְפָה בִּירְךָ שְׁלָה, נְאָמַר בְּעַקֵּב וַיֵּבֵא יַעֲקֹב שְׁלָם, וְיַעֲקֹב הוּא וְדָאִי דְּמוּתוֹ שֶׁל הָעַמּוּד הָאֲמַצְעִי מִצַּד הַחִיצוֹנִי, וְהָרִי מְשָׁה הִיָּה שָׁם, אֲלָא מִהַצַּד שְׁלִפְנַיִם הוּא הִיָּה, זֵה מִהַנְּשִׁמָּה, וּמִשׁוּם זֵה שְׁתֵּי הַיִּרְכִּים שֶׁל הָעַמּוּד הָאֲמַצְעִי שְׁלָם הֵם נַצַּח וְהוּד.

וּמַתִּי יְהִיָּה הָעַמּוּד הָאֲמַצְעִי שְׁלָם? כְּשֵׁמִתְחַבֵּר עִם הַשְּׁכִינָה. זֵהוּ שְׁכַתּוֹב וְיַעֲקֹב נָסַע סְכַתָּה וַיִּבֶן לוֹ בַּיִת. זֵהוּ שְׁכַתּוֹב וַיִּבֶן יְהוָה אֱלֹהִיִּם אֶת הַצֵּלַע. בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁהִתְחַבֵּר עֲמָה, וַיֵּבֵא יַעֲקֹב שְׁלָם, בְּאוֹתוֹ זְמַן תַּהִיָּה הַסְפָּה שְׁלָמָה, כ"ו ה"ס, יֵאֵהוּדָנָה י'.

קָם רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר: אַבָּא אַבָּא, לְמָה נְאָמַר בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן שֶׁל סַפּוּת, וּלְקַחְתָּם לְכֶם בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר? אָמַר לוֹ: בְּנִי, אֶת כְּלֵי הַקָּרֵב נוֹטְלִים

ישראל שמונצחים בדין. משל
למלך שהיה לו דין וקרב עם
שבעים אמות, ולא היו יודעים
מי נצח בדין. ושואלים אותו, מי
נצח בדין? אמר, תסתכלו באלו
שרשומים עם פלי קרב בידיהם
ותדעו מי נצח בדין. ולקחתם
לכם ביום הראשון פרי עץ הדר,
זה אתרוג, שהיא שכניה, הלב,
שהוא העקר של כל האיברים
של הגוף, שהם שלשה הדסים,
ולולב, ושני בדי ערבה. הלב
באמצע, והאיברים סביב סביב
לו. ומשום כך אתרוג זו שכניה,
וכך פרשה בעלי המשנה, אם
נטלה בוכנתו ואם עלה חזוית
על רבו, פסול, משום שהוא
דומה לשכניה, שנאמר בה פלך
יפה רעיתי ומום אין בך.

בפת תמרים זה לולב, ועליו
נאמר נפרצו עליו פסול, משום
שהוא הוא מקצץ בנטיעות, מי
שמברך עליו ביום ראשון של
סכות, משום שהוא קשור ויחוד
של הכל, ח"י העולמים, שהוא
כנגד שמונה עשרה חליות של
השדרה, ומשום זה פרשוהו
בעלי המשנה, לולב דומה
לשדרה, וסוד הלולב - צדיק
פתמר יפרח, וזהו כי כל בשמים
ובארץ, ותרגם אונקלוס שאחוז
בשמים ובארץ.

וצריך לנענע שמונה עשר
נענועים לששה צדדים, שהם
חותם מזרח ביה"ו וכו', שש
היות שיש בהם שמונה עשרה
אותיות, וכלם רמוזים בספר
יצירה בששה צדדים, וכך
פרשוהו בעלי המשנה, מוליך
ומביא למי שארבע רוחות
העולם שלו, מעלה ומוריד למי
ששמים וארץ שלו.

שרשה הדסים - גוף עם שתי
זרועות, והם כנגד העין וכנפי

מאני קרבא אינון ישראל רשימין הנצחין
דינא, מתל למלפא דהנה ליה דינא וקרבא
בשבועין אומין, ולא הוו ידעין מאן נצח דינא,
ושאלין ליה מאן נצח דינא אמר תסתכלון
באלין דרשימין במאני קרבא בידיהו,
ותנדעון מאן נצח דינא, ולקחתם לכם ביום
הראשון פרי עץ הדר דא אתרוג, דאיהי
שכינתא, לבא, דאיהו עקרא דכל אברין
דגופא, דאינון תלת הדסים, ולולב ותרי בדי
ערבה, לבא באמצעיתא, ואברין סחור סחור
ליה, ובגין דא אתרוג דא שכינתא, והכי
אוקמוה מארי מתניתין, אי נטלה בוכנתו, ואי
עלה חזוית על רובו, פסול, בגין דאיהו דמי
לשכינתא, דאתמר בה (שיר ד ז) פלך יפה רעיתי
ומום אין בך.

בפת תמרים דא לולב, ועליה אתמר נפרצו
עליו פסול, בגין דדא איהו מקצץ
בנטיעות, מאן דמברך עלה ביומא קדמאה
דספות, בגין דאיהו קשורא ויחודא דכלא,
ח"י עלמין, דאיהו לקבל ח"י חולין דשדרה,
ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין, לולב דומה
לשדרה, ורזא דלולב צדיק פתמר יפרח, ודא
איהו (דה"א כט יא) כי כל בשמים ובארץ, ותרגם
אנקלוס דאחיד בשמיא ובארעא.

וצריך לנענעא ח"י נענועין בשית סטרין,
דאינון חותם מזרח ביה"ו וכו', שית
הווי"ת דאית בהון תמני סרי אתוון, וכלהו
רמיזין בספר יצירה בשית סטרין, והכי
אוקמוהו מארי מתניתין, מוליך ומביא למאן
דארבע רוחות העולם דיליה, מעלה ומוריד
למאן דשמיא וארעא דיליה.

תלת הדסין גוף ותרין דרועין, ואינון לקבל
עינא וכנפי עינא, תרי בדי ערבות לקבל

הַעֵינַן, שְׁנֵי בְּדֵי עֲרֻבוֹת כְּנֻגַד שְׁתֵּי שׁוֹקֵימִים וְכֻנְגַד שְׁתֵּי שְׁפֹתִים, וְכִשְׁהֵם כָּלִם אֲגִדָּה אַחַת עִם לְיֻלְבֵּי, שֶׁהוּא שְׂרָרָה, מֵה כְּתוּב? אֲמַרְתִּי אֲעֲלֶה בְּתִמְרוֹ, א' אֲתָרוּג, ע' עֲרֻבָה, ל' לְיֻלְבֵּי, ה' הַדָּס. כָּלִם נַעֲשִׂים כְּנֻגַד אֲרַבְעַת מִיְנֵי הַמְּרֻכְבָּה, הַרֻכֵּב בְּהֵם הוּא יְהו"ה, וְצָרִיף לְסֹדֵר בְּהֵם בְּהַקְפָּה, כְּמוֹ הַמְּזַבֵּחַ, וְלִמֵּי? לִגֵּן שְׁנֻטְעוּ בּוֹ הַנְּטִיעוֹת הַלְלוֹ, וְסוּד הַדָּבָר - נִקְבָּה תְּסוּכֵב גְּבֵר, נִקְבָּה נ' מִן גֵּן, גְּבֵר ג' מִן גֵּן. ג"ן הוּא כּוֹלֵל שְׁלֹשָׁה וְחֻמְשֵׁים סֹדְרִים שֶׁל תּוֹרָה שֶׁבְּכֻתָּב, וְשִׁבְעַת יְמֵי סְכוּת - הַרֵי שְׁשִׁים, כְּנֻגַד שְׁשִׁים מְסֻכְתוֹת.

שְׁמִינֵי עֲצֵרַת חַג בְּפָנָי עֲצֻמוֹ, בּוֹ נְבִיעַת הַתּוֹרָה, לְהַשְׁקוֹת אֶת הָאֵילָן שֶׁהוּא נְטוּעַ בְּגֵן, וְשִׁרְשׁוֹ וְעֲנָפָיו הוּא כְּמוֹ חוּג הָאָרֶץ, שְׁכָל הַחֲגִים נִחְגְּגִים בּוֹ.

הַתְּשִׁיעִי בְּרָנָה, וְזֵהוּ רִנְנוֹ צְדִיקִים בִּיהו"ה, וְזוֹ דְרָגַת צְדִיק ח"י הַעוֹלָמִים, מִשֵּׁם רָנָה, וְבוֹ הַגְּאֻלָּה. זֵהוּ שְׁכָתוּב (ירמיה כג ה) צֶמַח צְדִיק וּמִתְחַתְּיוֹ צֶמַח, מִתְחַתְּיוֹ וְדָא, אוֹתָהּ שֶׁהִיא עֲשִׁירִית לְכָל, וְצְדִיק נוֹטֵל מִשְׁמָל, וְהַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי מִיְמִין. זֵהוּ שְׁכָתוּב מִיְמִינוֹ אֵשׁ דֵּת לְמוֹ.

בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁיְהִי שְׁנֵי הַשְּׁמוֹת כְּאֶחָד, מִתְעוֹרְרַת בַּת הַמֶּלֶךְ בְּשִׁיר הַשִּׁירִים וּמְשַׁלֵּי וְקֹהֲלֹת, שֶׁהֵם שְׁלֹשַׁת אֲלָפִים מִשָּׁל, שְׁלֹשׁ יוֹדִי"ן, שֶׁהֵן שְׁלֹשׁ טְפוֹת הַמַּח, שְׁיֻרְדוֹת מִן י'. וְלֹאן נִמְשָׁכוּ? אֵל הַצְּדִיק שֶׁהוּא קֹשֶׁת הַבְּרִית, וּמֵה שֶׁהִיא קֶטֶן נַעֲשֶׂה גְדוֹל, וְסוּד הַדָּבָר - שׁוֹפֵר הוֹלֵף פְּזֵר גְדוֹל. מִתִּי יִהְיֶה זֶרֶק חֵץ בְּדִיּוֹקָן זֵה:

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר:

תְּרִין שׁוֹקִין, וְלִקְבַל תְּרִין שְׁפוֹן, וְכַד אֵינוֹן פְּלֵהוּ אֲגוּדָה חֲדָא בְּלוּלָב דְּאִיהוּ שְׂדָרָה, מֵה כְּתִיב (שִׁיר הַשִּׁירִים ז ט) אֲמַרְתִּי אֲעֲלֶה בְּתִמְרוֹ, א' אֲתָרוּג ע' עֲרֻבָה ל' לְיֻלְבֵּי ה' הַדָּס, פְּלֵהוּ אֲתַעֲבִידוֹ לִקְבַל אֲרַבַּע מִיְנֵין דְּמִרְפַּכְתָּא, הַרֻכֵּב בְּהוֹן אִיהוּ יְהו"ה (דף כ"ט ע"ב) וְצָרִיף לְסֹדֵרָא בְּהוֹן בְּהַקְפָּה, כְּגוֹנוֹנָא דְּמִזְבֵּחַ, וְלִמְאֵן לִגֵּן, דְּאֲתַנְטְעוּ אֵלָיו נְטִיעִין בִּיה, וְרִזָּא דְּמֵלָה נִקְבָּה תְּסוּכֵב גְּבֵר (ירמיה לא כ"א), נִקְבָּה נ' מִן גֵּן, גְּבֵר ג' מִן גֵּן, ג"ן הוּא כְּלִיל תְּלַת וְחֻמְשֵׁין סֹדְרִין דְּאוֹרֵייתָא דְּבְכָתָב, וְשִׁבְעַת יוֹמִין דְּסוּכּוֹת, הָא שְׁתֵּין לִקְבַל שְׁתֵּין מְסֻכְתוֹת.

שְׁמִינֵי עֲצֵרַת חַג בְּפָנָי עֲצֻמוֹ, בִּיה נְבִיעוֹ דְּאוֹרֵייתָא, לְאַשְׁקָאָה אֵילָנָא, דְּאִיהוּ נְטוּעַ בְּגֵן, וְשִׁרְשׁוֹ וְעֲנָפָיו אִיהוּ, כְּגוֹנוֹנָא דְּחוּג הָאָרֶץ (ישעיה מ"ב), דְּכָל חֲגִין מִתְחַגְּגִין בָּהּ.

הַתְּשִׁיעֵאָה בְּרָנָה וְדָא אִיהוּ רִנְנוֹ צְדִיקִים בִּינֵי (תהלים לג א), וְדָא דְּרָגָא דְּצְדִיק ח"י עֲלָמִין, מִתְמָן רָנָה, וּבִיה פּוֹרְקָנָא, הַדָּא הוּא דְּכָתִיב (ירמיה כג ה) צֶמַח צְדִיק, (זכריה ו יב) וּמִתְחַתְּיוֹ יִצְמַח, מִתְחַתְּיוֹ וְדָא, הִיא דְּאִיהִי עֲשִׁירִית לְכָלֵא, וְצְדִיק נְטִיל מִשְׁמָלָא, וְעֲמוּדָא דְּאֲמֻצְעִיתָא מִיְמִינָא, הַדָּא הוּא דְּכָתִיב (דברים לג ב) מִיְמִינוֹ אֵשׁ דֵּת לְמוֹ.

בְּהַהוּא זְמַנָּא דִּיהוֹן תְּרִין שְׁמָהֵן פְּתָדָא, אֲתַעֲרָא בְּרַתָּא דְּמִלְכָּא, בְּשִׁיר הַשִּׁירִים וּמְשַׁלֵּי וְקֹהֲלֹת, דְּאֵינוֹן (מ"א ח"ב) שְׁלֹשַׁת אֲלָפִים מִשָּׁל, תְּלַת יוֹדִי"ן, דְּאֵינוֹן תְּלַת טְפוֹן דְּמוֹחָא, דְּנַחֲתִין מִן י', וְלֹאן אֲתַמְשָׁכוּ לְגַבֵּי צְדִיק, דְּאִיהוּ קֹשֶׁת הַבְּרִית וּמֵה דִּהְוָה קֶטֶן אֲתַעֲבִיד גְדוֹל, וְרִזָּא דְּמֵלָה שׁוֹפֵר הוֹלֵף פְּזֵר גְדוֹל, מִתִּי יִהְיֶה זֶרֶק חֵץ בְּדִיּוֹקָנָא דָּא.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, עֲלָאִין אֲתַתְּקֵנוּ

עליונים, התפקנו והודרנו בכלי קרב אל הנחש, שהוא מקנן בְּהַרִים הגדולים, והוא הרג את אדם הראשון, ואת כל הדורות שהיו אחריו, ומשום זה הפרוז יוצא בכל יום: מי שהורג את אותו הנחש שמקנן בְּהַרִים הגדולים, נותנים לו את בת המלך, שהיא תפלה, שיושב על המגדל, שנאמר בה מגדל עז שם יהוה בו ירוץ צדיק ונשגב. בינתיים בא הרועה הנאמן בכמה צאן ושורים ותישים, ומטה בידו, העלה עיניו למגדל, וראה איש אחד, עלם צדיק שמו, שהיה יושב על המגדל, וקשת בידו, והיה זורק חצים לנחש, וזהו פזר גדול, והנחש לא היה מחשיב אותם.

והקשת היא לשון הפה, אגוז הקשת של הפה חוט השני, חוט של קשת, שבו היה הצדיק זורק חצים, שהם דברי תפלה, אל הנחש, והנחש לא היה מחשיב אותם, ולא בגלל חלשתו של אותו צדיק ח"י העולמים, אלא בגלל חלשתו של אותו שורק אותם, שהוא הצדיק שלמטה ממנו, כשאינו שלם, ומשום כך לא החשיב אותם.

עד שבא רועה הנאמן ונטל חץ אחד וזרק אליו זה אחר זה בתפלתו. עד יפלח חץ כבודו של הנחש, שהוא סמא"ל אל אחר, ששם יסודו ועקרו, ומשום כך הפכד פועס. במה הוא כועס? במרה שהיא דבוקה בו, וזה סם המות, הנקבה שלו. הנב שלו יותרת הפכד, נקראת יותרת, שאחר שעשתה נאופין היא נותנת שירים לבעלה, והנב היא שפחה שלו, במרה פועס, ובנב הורג. המרה היא הפרצוף שלו, היותרת - נב שלו, כמו

ואזדרזו במאני קרבא לגבי חוּיא, דאיהו מקננא בטורין רברבין, ואיהו קטיל לאדם קדמא, ולכל דרין דהו אבתריה, ובגין דא פרוזא נפיק בכל יומא, מאן דקטיל ההוא חוּיא דאיהו מקננא בטורין רברבין, יהבין ליה ברתא דמלפא, דאיהי צלותא, דיתיב על מגדלא, דאתמר בה (משלי יח) מגדל עז שם יי בו ירוץ צדיק ונשגב.

ארהבי הא רעיא מהימנא קא אתי, בכמה עאנין ותורין ואמרין, וחוטרא בידיה, סליק עיניה למגדלא, וחקא חד בר נש עולימא צדיק שמייה, דהוה יתיב על מגדלא, קשתא בידוי, והוה זריק חצים לגבי חוּיא, ודא איהו פזר גדול, וחוּיא לא הוה חשיב לון.

וקשתא איהו לישנא דפומא, אגוזא דקשתא דפומא, חוט השני חוט של קשת, דביה הוה צדיק זריק חצין, דאינון מלולין דצלותא, לגבי חוּיא, וחוּיא לא הוה חשיב לון, ולא בגין חלישו דצדיק ח"י עלמין, אלא בגין חלישו דההוא דזריק לון דאיהו צדיק דלתתא מניה, פד לאו איהו שלים, ובגין דא לא חשיב לון.

עד דאתא רעיא מהימנא, ונטיל חץ חד וזריק לגביה, דא בתר דא בצלותיה, (שם זכג) עד יפלח חץ כבודו דחוּיא, דאיהו סמא"ל אל אחר, דתמן יסודיה ועקריה, ובגין דא הפכד פועס, במאי פועס, במרה דאיהי דבוקה ביה, ודא סם המות נוקבא דיליה, ונבא דיליה יותרת הפכד, יותרת אתקריאת, דבתר דעבידת נאופין יהיבת שיורין לבעלה, וזנבא איהי שפחה דיליה, במרה כעיס, ובזנבא קטיל, מרה איהי פרצוף דיליה, יותרת זנב דיליה,

כְּגוֹנוֹא דְאָדָם, דְּעָבִיד לִיה פְּרָצוּף וּלְבַתֵּר זָנָב,
 דְּהָאִי אָדָם רַע אַתְקָרִי, וְדָא כְּגוֹנוֹא דְדָא, דָּא
 אָדָם דְּאִתְנַטִּיל מְאִילָנָא דְחַיִּי, וְדָא אָדָם
 דְּאִתְנַטִּיל מְאִילָנָא דְמוֹתָא.

לְבַתֵּר דִּיפְלַח חַץ כְּבִדוֹ, זֶרַע יוֹרֵה כַּחֲץ לְגַבִּי
 כְּלָה, יו"ד זֶרַע דְּאִתְמַשְׁךְ מִיְנִיה וְדָא
 ז', וְאִתְמַר בְּה (שמואל א ב כ) לְשַׁלַּח לִי לְמַטְרָה,
 וְדָא בַת עֵינָן, בֵּית קַבּוּל לְזֶרַע דְּאִיהוּ ז' וְדָאִי,
 מְאִי מַטְרָה, דָּא יֵרַח בֶּן יוֹמוֹ, סִיְהֵרָא קְדִישָׁא,
 מַטְרָה אִיהִי וְדָאִי לְבַת עֵינָן, נְקוּדָה זְעִירָא
 מְלֻגָיו, לְגַבְהָ הוּהַ שְׁלַח חֲצִים פְּרַחִימוֹ דְעֵינָן,
 מַטְרָה וְדָאִי שְׂכִינְתָא, דְּאִיהִי אֲגִינַת עַל יִשְׂרָאֵל
 מַחוּזָא בִישָׁא סַמְא"ל.

וְלִמָּאן (דף ע"ב א) דְּאִיהִי אֲגִינַת עֲלִיָה, אִתְמַר
 בֵּיה (תהלים צא ה) לֹא תִירָא מִפְּחַד לִילִיָה
 מַחֲץ יַעוּף יוֹמָם, בְּאַבְרָתוֹ יֶסֶף לָךְ, דָּא אֲבָר
 מִן חַסִּי, צְדִיק, וְתַחַת כְּנָפָיו תִּחְסֶה, אֵינּוֹן
 ה"ה, דְּאֵת ז' אִיהוּ אֲבָרְתוֹ כְּלוּל י"ו, גּוּפָא
 דִּילִיָה ו', רִישָׁא דִּילִיָה י', גְּדַפּוּי ה"ה, וּבְגִין
 דָּא וְתַחַת כְּנָפָיו תִּחְסֶה צְנָה וְסוּחְרָה אֲמַתּוֹ,
 צְנָה וְסוּחְרָה שְׂכִינְתָא עַלְאָה וְתַתְּאָה, אֲמַתּוֹ
 דָּא עַמּוּדָא דְאַמְצְעִיתָא, רִישָׁא דִּילִיָה חֲכֻמָּה
 עַלְאָה, צְדִיק אִיהוּ בְּצַלְמוֹ כְּדַמוֹתוֹ, זַכָּאָה אִיהוּ
 מָאן דְּנָטִיר בְּרִית מִילָה, וְאוּרִייתָא דְאִיהוּ
 עַמּוּדָא דְאַמְצְעִיתָא, דְּתַרוּיְיהוּ מְגִינִין עֲלִיָה,
 חַד בְּעַלְמָא דָּא, וְחַד בְּעַלְמָא דְאֵתִי.

תְּקוּנָא אַרְבִּיבִיר

בְּרֵאשִׁית, עֲלָה אִתְמַר (שמות כג ט) רֵאשִׁית
 בְּפוּרִי אֲדַמְתְּךָ תְּבִיא בֵּית יִי'
 אֱלֹהֵי"ךְ, לֹא תִבְשַׁל גְּדִי בְּחֶלֶב אֱמוֹ, תָּא חֲזִי
 חֲכֻמָּה עַלְאָה עֲלָה אִתְמַר (שם יג כ) קִדַּשׁ לִי כָל
 בְּכוֹר, דְּכָל בְּפוּרִים עַל שְׁמָה אַתְקָרִיאוּ,
 וּשְׂכִינְתָא מִתְּמָן אַתְקָרִיאַת בְּכוֹרָה, חֲכֻמָּה וְדָאִי

שְׁאָדָם שְׁעֵשָׂה לוֹ פְּרָצוּף וְאַחַר
 כְּד זָנָב, שְׁהָאָדָם הִזָּה נִקְרָא רַע,
 וְזָה כְּמוֹ זֶה, זֶה אָדָם הִרְאִישׁוֹן
 שְׁנַטְל מַעַץ חַסִּיִּים, וְזָה אָדָם
 שְׁנַטְל מַעַץ הַמֶּתֶת.

אַחַר שִׁפְלַח חַץ כְּבִדוֹ, זֶרַע יוֹרֵה
 כַּחֲץ לְגַבִּי כְּלָה, יו"ד זֶרַע
 שְׁנַמְשֵׁךְ מִמֶּנּוּ, וְזָה ז', וְנֶאמַר בְּה
 לְשַׁלַּח לִי לְמַטְרָה, וְזוֹ בַת עֵינָן,
 בֵּית קַבּוּל לְזֶרַע שְׁהוּא ז' וְדָאִי.
 מַה זֶה מַטְרָה? זֶה יֵרַח בֶּן
 יוֹמוֹ, הַלְכָנָה הַקְּדוּשָׁה, מַטְרָה
 הִיא וְדָאִי לְבַת עֵינָן, נְקוּדָה קְטִנָּה
 מְבַפְּנִים, אֱלִיָה הוּא שׁוֹלַח חֲצִים
 בְּאַהֲבַת הַעֵינִים, מַטְרָה וְדָאִי
 הַשְׂכִּינָה, שְׁהִיא מְגַנָּה עַל יִשְׂרָאֵל
 מִהַנְּחַשׁ הַרַע סַמְא"ל.

וְלִמָּן שְׁהִיא מְגַנָּה עֲלָיו, נֶאמַר בּו
 לֹא תִירָא מִפְּחַד לִילִיָה מַחֲץ יַעוּף
 יוֹמָם, בְּאַבְרָתוֹ יֶסֶף לָךְ, זֶה אֲבָר
 מִן חַסִּי, צְדִיק, וְתַחַת כְּנָפָיו
 תִּחְסֶה, הֵם ה"ה, שְׂאוֹת ז' הִיא
 אֲבָרְתוֹ כְּלוּל י"ו, הַגּוּף שְׁלוֹ ו',
 הָרֵאשׁ שְׁלוֹ י', כְּנָפָיו ה"ה,
 וּמְשׁוּם זֶה וְתַחַת כְּנָפָיו תִּחְסֶה
 צְנָה וְסוּחְרָה אֲמַתּוֹ. צְנָה וְסוּחְרָה
 שְׂכִינָה עֲלִיוֹנָה וְתַחְתּוֹנָה, אֲמַתּוֹ
 זֶה הַעַמּוּד הָאֲמְצְעִי, הָרֵאשׁ שְׁלוֹ
 חֲכֻמָּה הַעֲלִיוֹנָה, הַצְּדִיק הוּא
 בְּצַלְמוֹ כְּדַמוֹתוֹ, אֲשֶׁרִי הוּא מִי
 שְׁשׁוּמֵר בְּרִית מִילָה, וְתַתּוּרָה,
 שְׁהִיא הַעַמּוּד הָאֲמְצְעִי,
 שְׁשִׁנְיָהֶם מְגִינִים עֲלָיו, אֶחָד
 בְּעוֹלָם הִזָּה וְאַחַד בְּעוֹלָם הַבָּא.

תְּקוּן אַרְבַּעַה עֶשֶׂר

בְּרֵאשִׁית, עֲלָה נֶאמַר רֵאשִׁית
 בְּפוּרִי אֲדַמְתְּךָ תְּבִיא בֵּית יְהו"ה
 אֱלֹהֵי"ךְ, לֹא תִבְשַׁל גְּדִי בְּחֶלֶב
 אֱמוֹ. בֹּא וּרְאֵה, הַחֲכֻמָּה
 הַעֲלִיוֹנָה, עֲלָה נֶאמַר קִדַּשׁ לִי
 כָל בְּכוֹר, שְׁכָל הַבְּכוּרִים נִקְרָאוּ
 עַל שְׁמָה, וְהַשְׂכִּינָה נִקְרָאת מְשֵׁם
 בְּכוֹרָה, חֲכֻמָּה וְדָאִי, עֲלָה נֶאמַר

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימוש ומפיה זרעה זרעה זרעה זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למונים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחֵל עֲדֵנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עֲזָרִי מֵעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת בְּרֵאשִׁית

תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. זֹהַר עַל פְּרָשַׁת הַשַּׁבּוּעַ.
- ב. אֹזֶר הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מֵאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמִדְּרָשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וּרְמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפִירוֹת הַזֹּהַר, סְפִירוֹת מִיְחָדִים מְלַקְטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשַׁלְחַן הַשַּׁבָּת, וְכַף יְרוּיחוֹ בְּסַעֲוֵדָה מֵאֵה מְלִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה בְּכָל סַעֲוֵדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. סְפִיר מִדְּהִים בְּהַמְשָׁכִים מִשְׁנֵי בְּעָלֵי תְּשׁוּבָה בְּעִיר קְנָאקָא.
- ח. מַעֲלַת וּקְדוּשַׁת וְטִהָרַת הַמִּקְוָה, וְעוֹד.

סֵפֶר קְדוּשָׁה זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וְיִרְאַת שְׁמִים טְהוֹרָה, וְלִלְמוּד
מִקְדָּשִׁים וְצִדְקוֹת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים חֲכָמֵי הַזֹּהַר, הַסּוּד וְהַנְּסֻתָּה,
וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרֹשֵׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ זִיָּע"א.

יֹצֵא לָאוֹר עַל יָדֵי "מַפְעֵל הַזֹּהַר הַעוֹלָמִי"

בְּעִיה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תוֹכַב"א

תְּשַׁרֵּי תִשְׁעִ"א לַפ"ק